

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **W. Z.**, zastoupené Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, I. P. Pavlova 3, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2004, č. j. 55 Az 730/2003 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 6. 6. 2003, č. j. OAM-4551/VL-10-ZA04-2002, nebyl stěžovatelce dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že krajský soud se nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Správní orgán řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky dle ust. § 14 zákona o azylu, tedy podmínky zvláštního zřetele hodné pro to, aby byl stěžovatelce udělen azyl. Krajský soud se nezabýval tím a v odůvodnění rozsudku

neuvedl, zda správní uvážení nepřekročilo meze zákona a zda jej správní orgán nevyložil příliš úzce. Je nutné zvážit, zda nemohou existovat situace, kdy za určitých okolností mohou být i ekonomické důvody u žadatele podřazeny pod ust. § 14 zákona o azylu jako důvody humanitární. Vzhledem k tomu, že správní orgán vycházel pouze z obecných podkladů, krajský soud měl přezkoumat, zda tyto byly dostačující pro spolehlivé zjištění stavu věci, neboť existuje mnoho jiných zpráv než pouze oficiální vyjádření. Stěžovatelka dále uvedla, že došlo k porušení i ust. § 3 odst. 3, 4 a § 46 správního řádu. Domnívá se, že její zvláštní osobní poměry spolu se situací v zemi jejího původu zakládají humanitární důvody, po které by jí měl být udělen azyl a měla být přezkoumána zákonnost správního uvážení. Stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem. Dále uvedl, že důvody odchodu stěžovatelky byly ekonomické, neměla jiné problémy ani jiné důvody pro odchod z Číny. Stěžovatelka měla v průběhu správního řízení možnost se seznámit se všemi podklady, tj. s obsahem zpráv, a případně navrhnout jejich doplnění, což neučinila, s obsahem zpráv se seznámit nechtěla. Správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Ze soudního spisu, který soudu předložil krajský soud, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatelka podala dne 7. 7. 2003 žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, ve které uvedla své jméno, příjmení, datum narození, číslo jednací rozhodnutí správního orgánu, kterým jí nebyl udělen azyl, a dále okolnost, že napadá rozhodnutí správního orgánu v plném rozsahu, neboť správní orgán porušil ust. § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu a § 12 zákona o azylu. Dále uvedla, že pokud se jedná o skutkové důvody, odkazuje na správní spis. Svoji žalobu uzavřela konstatováním, že „na základě výše uvedených skutečností považuji napadené rozhodnutí za nezákonné a žalovaný tím, že mojí osobě azyl dle ustanovení §§ 12 a 14 neudělil, ..., vydal výše citované vadné rozhodnutí.“

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí (ve vztahu ke stížní námitce) uvedl, že „soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoliv, to je věcí diskrečního oprávnění správního orgánu. Protože správní orgán správně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobkyně, tak i stav v její zemi, a sám z těchto skutečností nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobkyně ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neuváděla a ze žádných jiných skutečností je ani nebylo možné dovodit“.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Dle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti vyjádřila nesouhlas se způsobem, jakým krajský soud přezkoumal rozhodnutí správního orgánu ve výroku, kterým nebyl stěžovatelce udělen azyl dle ust. § 14 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Krajský soud se se žalobními námitkami stěžovatelky vypořádal zcela v souladu se stávající judikaturou, neboť námitky stěžovatelky spočívaly v pouhých obecných odkazech na ustanovení správního řádu, která byla dle jejího názoru ve správním řízení porušena, aniž by stěžovatelka uvedla, v čem konkrétně spočívalo pochybení správního orgánu. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, „Jestliže žalobce namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezil se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení.“ Jak je zřejmé ze soudního spisu, krajský soud postupoval přesně ve smyslu citovaného judikátu. Ačkoliv stěžovatelka v žalobě vůbec neuváděla námitky týkající se neudělení jí azylu z humanitárních důvodů, jak vyplývá z výše uvedeného obsahu žaloby, krajský soud přesto přezkoumal i výrok správního orgánu o neudělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, přičemž konstatoval, že správní orgán situaci stěžovatelky správně zjistil a posoudil. Krajský soud též správně dovodil, že udělení azylu dle ust. §14 zákona o azylu je věcí správního uvážení správního orgánu. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že jestliže krajský soud takto obecně přezkoumal rozhodnutí správního orgánu včetně výroku dle ust. § 14 zákona o azylu za situace, kdy ze žaloby stěžovatelky nebyla patrná žádná konkrétní skutečnost, pro kterou by mělo být rozhodnutí správního orgánu nezákonné, jednalo se o postup, který byl zcela v souladu se zákonem. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že na stěžovatelku lze aplikovat obecnou právní zásadu „vigilantibus iura scripta sunt (bdělým náležejí práva)“, neboť je to pouze ona, kdo ve správním soudnictví určuje rozsah, v jakém bude rozhodnutí správního orgánu přezkoumáváno. Jestliže však stěžovatelka zvolila formu obecných odkazů na ustanovení správního řádu a nikoliv cestu zcela konkrétních námitek proti postupu správního orgánu, sama tímto způsobem vymezila i rozsah možného přezkoumání správního rozhodnutí soudem. Tento svůj počin tak nemůže v žádném případě zvrátit kasační stížností.

Námitkou stěžovatelky požadující, aby krajský soud přezkoumal, zda správní orgán vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci s ohledem na okolnost, že existují i jiné zprávy o situaci v Číně, se Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nezabýval.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem i krajským soudem, na jehož odůvodnění napadeného rozsudku rovněž odkazuje. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust.§ 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi,

který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu